

vhodného zástupce. Žádala již v žalobě, že dovolatel jest povinen vzíti na vědomí, že jako splnomocněný zástupce bude do firmy vyslán Willy F. Tato část žalobní prosby byla právoplatně zamítnuta. Tím však nepozbyla Elsa B-ová svých společnostních práv, nanejvýš práva, jmenovati jiného zástupce. V tom, že věděla o tvzeném nepoctivém jednání svého manžela, nelze o sobě shledávati vážný důvod ke zrušení společnosti, to tím méně, an před vstoupením do společnosti vůbec nebyla nijak zavázána. Ani pátrání detektivním ústavem nelze považovati za daných okolností, kde Else B-ové muselo záležeti na tom, by vyvrátila neb alespoň seslabila závažné obviňování svého zemřelého manžela, za takový vážný důvod. Otázku, zda bude zapotřebí použití ohledně společnosti Elsy B-ové ustanovení § 1209 obč. zák., netřeba v tomto sporu řešiti.

Čís. 8879.

Důvodem vydědění podle § 768 čís. 4 obč. zák. jest způsob života vyděděného, přičící se podle všeobecných názorů dobrým mravům, aniž třeba, by způsob života vyvolal opravdu veřejné pohoršení.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1929, Rv I 921/28.)

Žalobce, syn zůstavitelův, domáhal se na dědicích, by bylo uznáno právem, že žalovaní jsou povinni uznati, že vydědění žalobce v zůstavitelově závěti není po právu, že dotyčné ustanovení závěti jest neplatné a že žalobci přísluší právo na povinný díl z pozůstalosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při uplatňování dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. vycházeti jest ze skutkového zjištění odvolacího soudu, jímž jest dovolací soud vázán. Zjištění ta, »že žalobce byl do roku 1924 čtyřicetkrát pro různé zločiny a přestupky, i majetkové, trestán, že nepožívá nejlepší pověsti, že se často opíjel, proti rodičům, jmenovitě otci, (zůstaviteli) si násilnický počínal, ruku naň vztáhl i věci rozbil, takže opětovně četnictvo bylo voláno k zakročení, že svému otci nadával »stará mrcho, starý pse, starý šejdíři, starý lumpe«, by již jen brzy chcípnul, že osm dní před smrtí mu přímo řekl, že již měl dávno jako starý pes scepeněti« odůvodňují vším právem, jak vyslovil odvolací soud, závěr, že žalobce vedl vytrvale život, přičící se veřejné mravnosti (§ 768 čís. 4 obč. zák.). Zákon ovšem nepraví, co se rozumí životem, přičícím se veřejné mravnosti. Avšak praxe i theorie jsou si za jedno v tom, že důvodem vydědění jest tu takový způsob života dotyčné osoby, který se podle všeobecných názorů přičí dobrým mravům, aniž třeba, by způsob života vyvolal opravdové veřejné pohoršení (Stubenrauch str. 939, pozn. 4, Krasnopolski str. 228 pozn. 6 a rozh. víd. nejv. soudu Gl. U. n. ř. č. 2241). Jsou-li dány předpoklady ustanovení § 768 čís. 4 obč. zák., byla žaloba i s jejím návrhem zamítnuta právem.